

БОЈАН ЈОВАНОВИЋ

БОЖАНСТВО НЕСТАЈУЋЕГ НАРОДА

СВЕТЛО ПРАЗНИКА

Најављен старим
и потврђен новим календаром
долази нам благодан.

Договарам са уредником
угледног листа пригодан прилог.

Говорим му да бих написао
нешто о овоземаљском животу
и страдању Васкрслог.

Намршти се, заколута очима и уплашен,
да би и сам можда био распет,
одлута од реченог као од нечег кужног.

У шали потом предлагем текст
о Манцонију и његовим
конзервираним фекалијама.

„Сјајно” одговори ми озареног лица,
и врати се у стварност
спреман да развије тему.

Сугерира да посебну обратим пажњу
на садржај чуван у лименки
вајног уметничког дела

Излишно је сада
да било шта пишем.

Писано већ је стигло
и престиже преокренути свет
постављен наглавачке.

Празнично светло
открива и сневано збивање.

Први одлазе на зачеље
а последњи долазе на чело
са најмањом памећу
о највишем да одлучују.

Пожудно окупљају око себе
нове учитеље да им говоре
оно што им прија.

Окрећу се од ученог
и приклањају лажном.

Задах велике распродаје душа
обједињује различито намирисане,
што својим парфемима
шарену шире наду.

ДОЛАЗЕЋЕ ДОБА

Заслепљујућа је будућност
младих безбожника.

Скрећем поглед
ка месту где сунце не хајећи
за своје расуте делове
окупља остатке божанстава.

Узвраћа ми замућена бара
чим су врапци из ње утолили жеђ.

Истекле капи уља
сањају у њој повратак у мотор
којим смо стигли овде.

Издубано лице чека
да ветрови опет разјапе уста.

Забрањено је да се говори о шиљку
и да се сања игла.

Не сме се уклањати слика
што прекрива пукотину зида
док се одлучује о њеном
подизању у небеса.

Противници новог вазнесења
проглашавају се с ума сишавшим.

Њима су напуњене болнице
и више нема ко да спречи
њен пут ка највећој слави.

ПОЧЕТАК

Део по део,
извлачили су ме
испод тмурног неба.

Комаде
стављали на под
и склапали целину.

Увидели
да нешто недостаје.

Завиривали у средишта
пропуштених прилика.

На крају се
званично окупили.

Седница подсети
на забрављени сан.

У којем је одлучено
да и без недостајућег дела
почнем да плачем.

БОЖАНСТВО НЕСТАЈУЋЕГ НАРОДА

Долази колима
црњим од ђавола.

Истоветна
прате га возила.

Не зна се која су од којих црња
у доприносу избељивања
присутне куге.

Кружио је тргом
док црњег од себе
није угледао.

Уваљаног у брашно
да придобије народ.

Зауставља се
и разглеђује засад
гвоздених виљушки.

Највећој се
најдубље клања.

У њеној сенци
изникла су млада вешала.

Осмехом храбри
њихов напредак.

Посматра шилке
окренуте небу.

И сам би
да прободу сунце.

ВЕРА И ЗНАЊЕ

Ко ће бринути о свету
ако не његов творац.

Незбуњиви зналац
највише математике.

Стрми предео
помножи са црнилом испод ноката
и магловит отвори пут.

Резултат тог прорачуна
видех у забринутом знанцу
што је изгубио веру у њега.

Одустао од ходања по води
не научивши да је збирно два
увек мање од један.

У узалудним
покретима дављеника
воља је првог покретача.

Његови нам таласи
поправљају одразе.

Узнемирена површина
удешава удес после којег
власт предаје дну.

По њему пловећи листови
вуку своје лептирасте сенке.

БОГОКРАДИЦЕ

Међу бројним планетама у свемиру
откривамо и једну сличну нашој.

Старија је од ње и показује нам
каква ће једном бити
велика снежна грудва на којој се
окрећемо око првобитне ватре.

Изразеће Сунце распршује
ноћно самообмањивање
и неравномерну поделу
звезданих опекотина.

У нашим телима
све је мање места
за долазеће године.

Остарели нам предочавају
како ћемо повијени до земље
гледати измицање тла под ногама.

И време када смо грабили,
отимали од Бога
и смањили га до ништавности.

Да нико нико није морао да се правда
када би га кришом у свој ставио џеп.

ПРОДУЖЕНО ТРАЈАЊЕ

Не вреди све што предуго траје
и заузима место вреднијем од себе.

Време нас вара јер верујемо
да је частан то судија
док испод руку дарове прима.

Пресуђује у корист вештих лопова
и допушта смрти да ради на црно
усред бела дана.

Толерише је и гледа јој кроз прсте
којима и мој квари изглед
кад стајем пред објективом.

Погледи упрти горе
јачају илузију случајног почетка.

Облак што сећа се својих облика
најбоље ме зна
када се из сличних мисли
не могу пренути.

Проћи непосејаним
изниклим сенкама.

Изван канонских
скривених намера.

ЛИЦА

Завејани град препун је звери
чија ме близина нагони на бекство.

Избељене су улице
да бих међу њиховим
оставио свој траг.

По снегу исписао
молитву.

Упутио се тамо
где су лањски сметови
остали на власти.

Узалудни су покушаји
да одем из града.

Свака звер носи понеку црту
мог лица.

ЗБИР

Мања је потражња земље
од понуда неба.

Кроз исплажени језик
пролазе пахуље.

Распоређене по тлу
најављују велико сабирање.

Подиге се знак распињања
на обелелом тргу.

Заиграли смо око њега
да бисмо по спасоносној цени
своју продали кожу.

Нечујним ходом
изашли из ње остављајући јој
свакодневни пакао.

У нове клијамо облике
и цветамо у празнинама
насталим од сопствене смрти.

ПРОРОК

Нисам пророк, ни прорицатељ,
не гатам и немам визија.

Сумњама напупела
у славу зла процвела је песма
на месту наталожених сенки
и покопаних жеља.

Неке од њих препознајем
у наизменичном исповедању
фрижидера и замрзивача.

Стихове због којих је песник
остао без главе, нови је певач
потписао као своје.

Због њих га у граду славе,
критичари му се клањају
а новинари стално запиткују
о најављеном крају света.

Додељују му највеће награде
а он се кочопери и из екрана
протура увек неко друго лице.

Избраздано протоком времена
наликује палом са литице.